

Forord

»Helvede er gentagelsen«. Sådan lød overskriften for en reklamekampagne for et højskoleophold.

Man har helt sikkert taget tidens puls med det slogan. Gentagelsen – det er det traditionsbundne, vanetænkningen, det autoritetsbundne, det langsommelige. Det er tiden ikke til.

»Forandring fryder«. Sådan kunne den positive variant lyde.

Og det er da ikke løgn. Forandring fryder. Men forandring til enhver tid, for enhver pris?

Denne bogs titel er stjålet fra Søren Kierkegaard – »gentagelsen er det daglige brød«. Sætningen modsiger ikke, at forandring fryder. Men den hævder, at det daglige brød ligger i gentagelsen. Det brød, man skal leve af, finder vi i gentagelsen. Ikke i den rastløse jagt på forandring.

Man skal ville gentagelsen, hvis man for alvor vil leve og erfare livsfylde. Det kender vi fra ægteskab, familie, venskab, samfundsliv, åndsliv.

Bogen er resultatet af en gentagelse. Den gentagelse der ligger i at gentage vandringerne gennem kirkeåret år efter år. Den gentagelse bliver for mange mennesker til livsfylde. Året får ramme, rytme og retning. Det får farve og dybde. Hele livet får retning af det. Jeg vandrer år efter år i samme cirkelbevægelse, fra jul til påske til pinse til det kristne livs udfoldelse i dag og i morgen, på vej mod den store dom og forløsning. Og dermed er det ikke bare cirkelbevægelse og gentagelse, som til syvende og sidst ikke ville være andet end stilstand. Nej, det er snarere en spiralbevægelse opad, på vej mod noget nyt, mod altings forandring, al tings forvandling.

Bogen er prædikener fra to kirkeår. Epistel-prædikener vel at mærke. »En epistel er en apostels kone«, fandt et vittigt hoved på

at sige. Det kunne også være svaret fra en, der ikke vidste bedre. Om disse lidt fremmedartede tekster, der læses op gudstjeneste efter gudstjeneste en gang før prædikenen. Fremmedartede, fordi de aldrig forklares nærmere. Modsat evangelieteksterne som forklares i prædiken efter prædiken år ud og år ind.

I Løsning-Korning Kirker har vi prøvet at råde bod på det fremmedartede ved at prædike over epistelteksterne. Og her er så resultatet af nogle af anstrengelserne. Bearbejdede ganske vist. Bearbejdede, så man ikke behøver at bo i Løsning eller Korning eller være indforstået med prædikenens reference til aktuelle begebenheder for at fange en bestemt pointe.

Og bearbejdelsen har endda forsøgt at lette læsningen ved at skære prædikenerne op i mindre bidder. Så man kan tage en stump ad gangen. Omtrent som en andagtsbog. En kvart prædiken pr. dag. Et stykke brød pr. dag. Gentagelsen er jo det daglige brød.

Jeg får lyst til at sige tak til Løsning og Korning menigheder – to menigheder, hvoraf det store flertal søndag efter søndag er vant til at lytte til prædikener, og som gennemgående er fortrolige med deres bibel. Menigheder præger deres præster – og præstens prædikener.

Nogle læsere vil givetvis foretrække prædikener, der taler mere til den sekulariserede dansker. Men det er min erfaring, at man ikke skal underkende den sekulariserede dansker, som naturligvis også har været til stede ved gudstjenesterne og lyttet til disse prædikener. Når der tales almindeligt dansk, forstår de fleste det meste. Også selvom de har følelsen af at stå udenfor og kigge ind i en virkelighed, de endnu ikke har del i.

Når enkelte af disse vender tilbage og begynder på gentagelsen, gudstjenesten søndag efter søndag, så begynder de at forstå ikke bare udefra, men indefra. Og gentagelsen bliver det daglige brød også for dem.